

інвестування промислового виробництва, в якій зростає частка базових галузей, що формує ризики для вдосконалення структури економіки за рахунок підвищення частки високотехнологічних виробництв; погіршення технологічної структури інвестування економіки; низькі обсяги й нерациональна структура залучених іноземних інвестицій.

Авторами наголошено, що низький рівень інвестиційної активності в Україні зумовлений несприятливим інвестиційним кліматом. Це пояснюється недосконалою законодавчою базою, нерозвиненими фондовим ринком та фінансово-кредитною системою, потужним податковим тиском, неефективним використанням амортизаційних відрахувань, а також низьким рівнем трансформації заощаджень населення в інвестиції. Водночас існуюча система механізмів стимулювання інвестиційної діяльності не може забезпечити дієву мотивацію бізнесу до активного інвестування у пріоритетні сфери економіки та створити привабливі умови для реалізації іноземними інвесторами своїх інвестиційних проєктів у нашій країні.

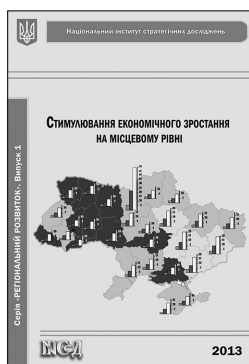
У доповіді проаналізовано ефективність застосування грошово-кредитних і бюджетно-податкових механізмів стимулювання інвестиційної діяльності у посткризовий період. Зроблено висновок, що структурна незавершеність національної фінансової системи відіграє роль обмежувача стратегічної дієздатності суб'єктів господарювання та відповідно накладає відбиток на структуру й динаміку інвестиційних процесів.

У доповіді також зроблено висновок про недостатню ефективність застосування територіально-організаційних механізмів (різних форм спеціальних режимів економічної діяльності) стимулювання інвестиційної діяльності. Приділено окрему увагу розвитку державно-приватного партнерства як одного з основних механізмів реалізації політики модернізації економіки України, ефективність якого підтверджена досвідом багатьох країн світу.

Авторами наголошено, що успішна модернізація української економіки потребує здійснення послідовної системної державної політики щодо радикального збільшення обсягу інвестицій та його спрямування насамперед на технологічне оновлення існуючих виробничих потужностей і створення нових виробництв. В умовах дефіциту інвестиційних ресурсів у реальному секторі національної економіки, обмежених можливостей державного інвестування та наявності низки ризиків для інвестиційної діяльності державі необхідно задіяти широкий арсенал механізмів та інструментів, спрямованих на стимулювання інвестиційної діяльності корпоративного сектору економіки, залучення внутрішніх і зовнішніх інвестиційних ресурсів та створення ефективної системи управління інвестиційними процесами.

Стимулювання економічного зростання на місцевому рівні : аналіт. доп. / С. О. Біла, О. В. Шевченко, М. О. Кушнір, В. І. Жук [та ін.]. – К. : НІСД, 2013. – 88 с.

В аналітичній доповіді висвітлено особливості економічного та соціального розвитку регіонів України, представлено сучасні підходи до стимулювання економічного зростання на місцевому рівні. Авторами зазначено, що у будь-якій економічній системі ринкового типу саме місцевий економічний розвиток створює фундамент, на якому формуються первинні ресурсні та фінансові потоки, закладаються основи регіонального поділу праці та виробничої кооперації, утворюються стабільні зв'язки та взаємозалежності багатоієрархічних відтворювальних циклів і соціально-економічних процесів. Місцевий економічний розвиток є основою формування внутрішніх регіональних і національних ринків, основою єдності національної економіки.

У доповіді узагальнено системні підходи до забезпечення та стимулювання економічного зростання на місцевому рівні, визначено комплекс механізмів стимулювання місцевого розвитку, досліджено вплив фінансових та інвестиційних важелів на динаміку економічного зростання на місцевому, регіональному рівні. Особливу увагу приділено аналізу сучасних тенденцій економічного і соціального розвитку регіонів України, висвітлено закономірності формування інституційно-правового механізму стимулювання розвитку міжрегіонального та міжмуніципального співробітництва в контексті підтримки економічного зростання на місцевому рівні.

Зазначено, що стимулювання економічного зростання на місцевому рівні традиційно розглядається як одне з найважливіших завдань державної регіональної політики. Це потребує визначення особливостей галузевої та територіальної структури місцевої економіки, врахування специфіки умов нагромадження капіталу, особливостей ресурсного забезпечення та функціонування ринків праці на місцевому, регіональному рівні. Уваги потребує дослідження місцевої специфіки цінних і кон'юнктурних коливань, дослідження особливостей розвитку конкурентного середовища, інвестиційних та інноваційних процесів, закономірностей формування регіональних, міжрегіональних, зовнішньоекономічних зв'язків. Особливу увагу у доповіді приділено питанням внутрішнього облаштування країни: налагодженню ефективної роботи промислових, агропромислових підприємств і фінансових установ; стимулюванню економічного зростання на рівні сільських територій; розбудові та модернізації дорожньо-транспортної інфраструктури; розвитку будівництва; модернізації об'єктів житлово-комунального господарства та соціальної сфери; інтенсифікації роботи підприємств сфери послуг та ін. Адже саме такі проекти формують «точки зростання» та «ареали розвитку», що створюють нові робочі місця, залучають місцеві ресурси та потенціал місцевої економіки до економічного зростання на регіональному рівні.

Інновацією аналітичної доповіді є систематизація ринкових механізмів, зорієнтованих на стимулювання економічного зростання на місцевому рівні. Автори висвітлюють переваги державно-приватного партнерства, кооперації, формування кластерних об'єднань; виявляють потенціал механізмів стимулювання підприємництва, малого та середнього бізнесу. Детально висвітлено переваги задіяння фінансових та інвестиційних важелів стимулювання економічної активності на місцевому рівні, інституційні засади їх системної підтримки місцевим самоврядуванням, громадськістю. В умовах настання ризиків нової «хвилі» світової фінансово-економічної кризи актуальності набуває міжрегіональне та міжмуніципальне співробітництво, розширення сфери дії внутрішніх виробничих і коопераційних зв'язків між регіонами – як основа для формування цілісного, ємного внутрішнього ринку, підґрунтя для стимулювання економічного зростання на місцевому рівні.

У доповіді наголошено, що притаманні регіональним ринкам розбіжності місцевого економічного розвитку (зокрема поділ території країни на регіони-лідери, відсталі (депресивні), периферійні території) можуть бути нівельовані шляхом формування стабільних соціально-економічних зв'язків, що виникають на підґрунті регіонального та міжрегіонального поділу праці, узгодження багатовієрархічних економічних інтересів окремих територіальних громад у т.ч. на рівні «місто – приміська територія – сільська територія»), узгодження інтересів на рівні «регіон – центр». Вагомий вплив на ці процеси має забезпечення прозорості дій місцевої влади.

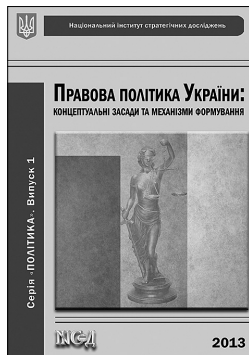
Конкурентні виклики XXI ст. ставлять перед Україною стратегічне завдання – забезпечити економічне зростання на місцевому і

регіональному рівнях на засадах сталого розвитку, визначати майбутнє місцевого економічного розвитку, спираючись на публічність, відкритість діалогу на рівні «територіальна громада – бізнес – влада», що сприятиме формуванню в Україні громадянського суспільства.

Наприкінці доповіді представлено рекомендації, спрямовані на реалізацію та оптимальне використання ресурсного потенціалу місцевого розвитку, формування сприятливого інституційно-правового середовища регіонального розвитку, стимулювання співробітництва на рівні територіальних громад та міжрегіонального співробітництва, підвищення результативності управлінського впливу місцевої влади на соціально-економічний розвиток територій.

Видання розраховане на державних службовців, науковців, фахівців з питань регіональної політики, широке коло зацікавлених осіб.

Правова політика України: концептуальні засади та механізми формування : зб. матеріалів наук.-практ. конф. (Київ, 5 груд. 2012 р.) / за ред. д. ю. н., проф. О. М. Рудневої. – К. : НІСД, 2013. – 160 с.

У збірнику надруковано аналітичну доповідь і матеріали однойменної науково-практичної конференції. Проаналізовано роль правової політики як необхідної умови демократичного розвитку, зміцнення в країні інститутів правової держави, конкурентоспроможності ринкової економіки, забезпечення реалізації прав і свобод людини і громадянина.

Досліджено низку чинників, під впливом яких зростає роль правової політики у країнах пострадянського простору. По-перше, це необхідність упорядкування правової сфери, яка своїм юридичним інструментарієм здатна оптимізувати економічні, політичні, соціальні, екологічні та інші відносини. По-друге, формування правової політики є об'єктивною реакцією держави на зростаючі потреби внутрішнього узгодження та упорядкування потоків юридичної інформації, що містяться у різних правових актах. По-третє, це безпрецедентне посилення і зростання значення управлінської функції права, а також необхідність становлення демократичного правопорядку в країні.

Авторами доповіді ґрунтовно проаналізовано зміст терміна «правова політика», викладено різні думки та позиції щодо його змістового наповнення та наведено три варіанти його інтерпретації. За підсумками наукової дискусії запропоновано нове визначення правової політики як особливого політико-правового явища.

Визначено специфічні ознаки правової політики. Наведено нові підходи, які останнім часом дедалі більше підтримуються в юридичній літературі, щодо розширення меж і сфер впливу правової політики та розуміння її природи не тільки як продукту діяльності держави, а й структур громадянського суспільства, що формується. Розглянуто питання щодо суб'єктів правової політики, її основних принципів та загального місця у сфері права.

Щодо розвитку правової політики у сучасній Україні, то, з одного боку, зазначено, що після прийняття Конституції України 1996 р. у країні фактично заново сформувалися такі галузі права, як конституційне, цивільне, кримінальне, фінансове, завершується створення нової судової системи, модернізується правоохоронна система. З другого боку, наведено багато підстав, щоб дійти висновку: правова реформа, яка протягом тривалого часу здійснювалась в Україні, нині ще не досягла визначених цілей і потребує подальшої чіткої стратегії її реалізації.

У збірнику проаналізовано негативні явища й тенденції у правотворчій сфері. Відзначено недосконалість сучасної законодавчої техніки як основного механізму узгодженості системи нормативно-правових актів